

LIELAIS BRĪDIS IR KLĀT

Nāku pie jums ar ļoti personīgām un emocionālām domām, jo mana izvēle iesaistīties politikā un balsot par Vienotību vispirms ir personīga ģimenes lieta, tā ir dzīve, kuras turpmākos gadus izvēlos apzināti.

Tādēļ atgriežos pie sava tēta, pie viņa pirms 46 gadiem pirmajā dzejoļu krājumā rakstītā dzejoļa „Lielais brīdis ir klāt”:

Vai ir jānovēl sirdij pukstēt?
Vai ir jānovēl palikt tai godīgai,
Cilvēcīgai un izturīgai?
(...)
Laimīgu ceļu jums visiem!
Laimīgu ceļu mums visiem!

Tētis svarīgos dzīves brīžos bieži atsaucās uz gudrākiem prātiem. No viņiem var mācīties, viņi var bagātināt un uzmundrināt. Šodien viņš ar to palīdz man, kad arī es saku: „Lielais brīdis ir klāt!”

„Nekas nav svarīgāks, kā domāt!” teica tētis. Un es savos trīsdesmit astoņos gados varu tikai pievienoties. Nekas nav svarīgāks, kā domāt! Domāt, analizēt, domāt, vērtēt, domāt... Rīkoties!

Kāpēc es esmu politikā?

Apnicis! Apnicis skatīties, kā melo, zog, laupa, māna, muļķo un pārliecina, ka tas ir normāli. Pārliecina, ka citādi nav iespējams! „Nu, es jau nezogu tik daudz! Nāks citi – zags vēl vairāk!” Apnicis uz to noskatīties!

Apnicis, ka cilvēki, kuriem es uzticos, vienmēr paliek mazākumā. Jā, varbūt viņi nav krīzes supermenedžeri. Viņi arī mēdz kļūdīties. Bet viņu rīcību nekad nenoteiks savtīgums un egoisms.

Es pievienojos! Es esmu iesaistījies šai procesā palīdzēt cilvēkiem domāt, palīdzēt meklēt un analizēt, analizēt un saprast! Rīkoties loģiski, godīgi un valstiski!

Tie, kas mani pazīst, zina, ka es jau pirms daudziem gadiem sacīju: kaut kad iešu politikā. Iešu, kad būšu tam nobriedis. Iešu, kad citādi vairs nespēju. Iešu tad, kad jūtīšu, – nedrīkstu neiet.

Ingmārs Čaklais

Patiesībā es nevaru citādāk

Esmu četru bērnu tētis. Ik dienas man nākas bērniem paskaidrot, kā dzīvot. Viņi man uzdod jautājumus: „Kāpēc, kas, kā, kā tas būs, kāpēc tā notiek?” Un viņi – gan divarpusgadīgais Ernests, gan vienpadsmitgadīgais Edwards, gan astoņgadīgā Eliza un piecgadnieks Māris Roberts – man uzdod konkrētus jautājumus, nebaidīdamies no tēmām par nāvi, par jēgu, par stulbumu un citām lielām un arī ļoti ikdienišķām lietām. Viņi nebaidās uzdot jautājumus, un man viņiem ir jāatbild. Viņiem vajag patiesību!

Es stāstu viņiem, kā tas notiek, bet paralēli – televizorā, radio, uz ielas viņi dzird kaut ko pavisam citu. Man viņiem ir jāpamato, kāpēc es domāju, daru vai lieku viņiem rīkoties citādāk, nekā to dara citi un citur. Un tad es vienā brīdī sapratu, ka mūsu valstī lielā problēma ir nevis muļķība, bet tas, kādos māņos cilvēki ir apmaldījušies. Itin nekas nevar palīdzēt vieglāk un labāk paskatīties uz lietām, kā vienkāršs skaidrojums.

Es valsti arī uztveru kā ģimeni. Manā dzīvē nav nekā, kas nebūtu saistīts ar ģimeni. Tas tā ir neatkarīgi no tā, kādas tobrīd būtu manas attiecības ar sievu, kādi konflikti vai strīdi, vai viedokļu nesaskaņa veidotos ģimenē. Vēl mazāk to ietekmē ārējie apstākļi, izdzīvošanas lietas, nepārtrauktā nepieciešamība izvēlēties, piemēram, kura skola, kura māja, kuri darbi un viss pārējais. Man ne mirkli neienāk prātā, ka tie varētu nebūt saistīti ar ģimeni. Viss ir saistīts ar ģimeni, un visu ietekmē ģimene, un viss ietekmē ģimeni. Es to uztveru ļoti nopietni.

Ģimenē tu nezodz, normālā ģimenē tu nekad nezodz. Un, ja kaut kas tāds notiek, ģimene nāk kopā un runā par to kā par problēmu, risina to, līdz atrisina.

Ģimene nevar tērēt to naudu, kuras tai nav. Ģimene nevar neplānot. Ģimenē dzīvojot, tu nevari neiesaistīties. Ģimenē nemēdz būt, ka neaizstāv viens otru, pat ja cilvēkam nav taisnība, viņam ir tiesības būt izprastam, saņemt piedošanu. Jā, ģimenē arī kļūdās, bet ģimenē arī atzīst, labo kļūdas un palūdz piedošanu. Un tad visi kopā lietas vērs par labu.

Ja valsts ir ģimene, tad es citādi nevaru, nedrīkstu – man ir jāpiedalās. Un tagad esmu teicis: es to daru. Un daru patiešām.

Es nevaru atrasties kaut kur pa vidu.

Es arī ne visas lietas dzīvē saprotu. Esmu beidzis četras augstskolas un mēģinājis savu ceļu būt, lai izprastu jautājumus, kas manī rodas, lai atrastu labāko risinājumu, kā sasniegt mērķus, kas man ir svarīgi.

Pats sevi uztveru kā cilvēku, kas atrodas nepārtrauktā izglītošanās procesā. Tā es izprotu arī mūža izglītību, kuras atbalstītājs esmu. Izglītošanās process nekad nav vienas dienas projekts. Tas ir ikdienas darbs, nepārtraukts ikdienas process.

Demokrātija savukārt ir iespēja. Bet tā ir drosmīga iespēja.

Es redzu, ka es varu izdarīt labāk, es redzu, ka mēs varam uzdarīt labāk un ka es varu palīdzēt ieraudzīt, izprast un veikt. Es neesmu ar mieru sēdēt malā un joprojām skatīties uz veco bildi, par kuru visi zina, ka tā nav ne skaista, ne vajadzīga, ne atbilstoša Latvijas ļaudīm.

Es nesaku, ka visiem ir jāiesaistās politikā, es saku, ka visiem ir jāiesaistās domāšanā – arī domāšanā par politiku, domāšanā par vērtībām, kuras rīt būs noteicošas, par

lietām, kuras izlems citi un ne tavās interesēs, ja tu šodien atsakies domāt.

Jā, tik skaidri es to laikam esmu sev noformulējis tikai tagad – trīsdesmit astoņu gadu vecumā. Un – piedalos!

Kāpēc esmu Pilsoniskajā savienībā?

Kad astoņdesmito gadu beigās Latvijas PSR laikraksts „Literatūra un Māksla”, kura redaktors bija mans tētis, riskēdams izvēlēties vāka attēlā likt Brīvības pieminekli ar sarkanbaltsarkano krāsu, mēs ģimenē to svinējām kā lielus svētkus. Kopš tā laika gandrīz ikkatrs sasniegums Latvijas valstī tiek atzīmēts arī kā ģimenes svētki. Kopš esmu uzcēlis savu māju, sarkanbaltsarkanais karogs katru dienu plīvo pie tās.

Man ir svarīgi, kas notiek šai valstī, man ir svarīgi, kā tas notiek šai valstī. Man ir svarīgi, lai šeit dzīvotu laimīgi cilvēki, lai es par viņiem varētu priecāties tāpat kā par saviem bērniem un no tā vien justies laimīgs. Man tas ir svarīgi, un, sekodams līdz aktivitātēm, ko cilvēki veic, es izvēlos, ar kuriem būt kopā, ar kuriem kopā pavadīt laiku un kam ziedot savu laiku. Galu galā – te ir runa par uzticēšanos. Esmu izvēlējis Pilsoniskās savienības cilvēkus.

Nevaru teikt, ka visus Pilsoniskās savienības biedrus pazīstu. Un nevaru teikt, ka kvantitatīvi tie vispār ir kāda nozīme. Esmu sapratis, ka šeit ir cilvēki, ar kuriem kopā esmu gatavs iet grūtu, smagu ceļu, jo mums ir vieni mērķi. Tas, manuprāt, ir svarīgākais.

Kādēļ esmu par Vienotību?

Pirmkārt, tāpēc, ka, manuprāt, apvienošanās ir labāka par jebkuru citu veidu, kā daudzu cilvēku mērķiem dot iespēju kļūt par kopīgiem mērķiem.

Protams, startēt vieniem pašiem vēlēšanās būtu vieglāk. Vēlētāji zina, ka Pilsoniskā savienība nāk ar katrā nozarē spēcīgiem cilvēkiem, kuri var piedāvāt risinājumus Latvijas valstij tuvākajās vēlēšanās un arī pēc gadiem. Tomēr vienatnē pastāv iespēja, ka mūs lēnām zāgēs, cirtis pa daļiņām un mēģinās grauzt, lauzt, pretstatīt citu citam. Mēs to vairs nedrīkstam pieļaut!

Vienotība ir plānotā apvienība 10. Saeimas vēlēšanās, kur cilvēkiem jādod skaidra zīme, ka nav svarīgas katra individuālās vēlmes, iegribas vai vajadzības, bet kopējās, valstiskās Latvijas cilvēku vajadzības. Protams, tajā skaitā arī manas, tavas, mammas, tēta, bērnu un draugu, un visu pārējo vajadzības – Latvijas cilvēku, bet kopīgās intereses.

Kad 1918. gada 18. novembrī dibināja Latvijas valsti, vienīgajā tā vēsturiskā brīža fotogrāfijā redzami daudzi cilvēki. Neticu, ka viņiem visiem bija viena doma, neticu, ka starp kādiem nebija savstarpēja naida, nepatīkas, bijušu vai topošu rēķinu, neticu, ka viņi visās lietās domāja vienādi. Bet vienā lietā viņi visi domāja vienādi: nav cita ceļa latviešiem kā sava valsts! Arī šodien: nav cita ceļa latviešiem kā sava valsts!

Tie, kas vispirms kārto savas lietas, nekad nekārto valsts lietas. Vārds „valstsvīrs” apzīmē vīru, kas strādā valstij. Pašlaik svarīgākais ir pateikt, ka mēs esam gatavi darīt lietas, kas nāk par labu valstij. Tikai pēc tam var notikt tas, kas ir svarīgs mums katram atsevišķi.

Tas ir mans redzējums, tā ir mana pārliecība. Es apņemos domāt un darīt! Aicinu pievienoties! Aicinu būt vienotiem! Lielais brīdis ir klāt! ■